

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/243/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110228291
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3110228291.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovej a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu Ing. H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X. XXX, zastúpeného JUDr. Y. W., proti žalovanému T., o ochrane proti diskriminácii, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. augusta 2016, č.k. 15C/345/2010-209, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný porušil povinnosť zaobchádzať s ním ako zamestnancom v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania, a to tým, že ho bez uvedenia dôvodu odvolal z funkcie vedúceho zamestnanca oznámením č. W. zo dňa 2.11.2010 bez uvedenia dôvodu a zároveň mu odobral osobný príplatok vo výške 561,20 € mesačne, a ktorou žalobou sa zároveň domáhal zaplatenia osobného príplatku špecifikovaného v žalobe. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1, 3, 6 z.č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení účinnom ku dňu 03.11.2010 (ďalej len "zákon o štátnej službe"), § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 14 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 31 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 32 ods. 1 písm. g/ zákona o štátnej službe, § 37 ods. 4 zákona o štátnej službe, § 37 ods. 6 zákona o štátnej službe, § 39 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 81 zákona o štátnej službe, § 83 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 89 ods. 1 zákona o štátnej službe, § 89 ods. 2 zákona o štátnej službe, § 125 zákona o štátnej službe, § 2 ods. 1 z.č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), § 2a ods. 1 antidiskriminačného zákona, § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona, § 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona, § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona, § 6 ods. 1 antidiskriminačného zákona, § 6 ods. 2 antidiskriminačného zákona a podľa § 100 ods. 1 a § 101 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

2. Na základe uvedeného právneho posúdenia súd prvej inštancie uviedol všeobecné zásady a východiská antidiskriminácie a pre vec významnú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Podľa súdu prvej inštancie žalobca tvrdil, že žalovaný porušil povinnosť zaobchádzať s ním ako štátnym zamestnancom v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania podľa zákona o štátnej službe i antidiskriminačného zákona jednak tým, že ho odvolal z funkcie vedúceho zamestnanca oznámením zo dňa 2.11.2010 bez uvedenia dôvodu a zároveň mu - v súvislosti s následnou zmenou štátnozamestnaneckého pomeru - odobral osobný príplatok vo výške 561,20 € mesačne oznámením o výške a zložení funkčného platu zo dňa 2.11.2010, hoci pred zmenou štátnozamestnaneckého pomeru i po nej vykonával podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta pre KÚ ŽP rovnakú činnosť ako

pred zmenou pomeru. V samotnej žalobe žalobca neoznačil žiaden z dôvodov, vymedzených v § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona, resp. § 4 ods. 3 zákona o štátnej službe, pre ktorý by mal žalovaný, resp. W. porušiť vo vzťahu k nemu zásady rovnakého zaobchádzania popísaným spôsobom. Až na pojednávaní dňa 15.06.2016 uviedol, že išlo o dôvod jeho príslušnosti a činnosti v konkrétnej v politickej strane.

3. Súd prvej inštancie zistil, že v prejednávanej veci došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku W., vzniknutého dňa 07.08.2007 rozhodnutím o vymenovaní do štátnej služby, podľa § 31 písm. a/, c/ a d/, § 32 ods. 1 písm. g/ zákona o štátnej službe, a to v súvislosti s jeho odvolaním z funkcie vedúceho zamestnanca ku dňu 02.11.2010 podľa § 37 ods. 4 zákona o štátnej službe a následným trvalým preložením s jeho písomným súhlasom na funkciu štátneho zamestnanca v W. - osobný úrad, do toho istého odboru štátnej služby v tom istom služobnom úrade s účinnosťou od 03.11.2010, ktorá zmena vyplýva z Dodatku k služobnej zmluve č. 1 č. W./XXXX/XXXXX-XXX zo dňa 02.11.2010, s účinnosťou od 03.11.2010 (konkrétne časť funkcia a najnáročnejšia činnosť vykonávaná v rámci funkcie). Žalobca nebol podľa § 39 ods. 1 zákona o štátnej službe zaradený na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu, pretože sa so služobným úradom predmetným súhlasom s trvalým preložením a podpisom Dodatku k služobnej zmluve dohodol inak. Pred zmenou štátnozamestnaneckého pomeru, t.j. do dňa 02.11.2010 žalobca vykonával funkciu vedúceho zamestnanca podľa § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe, a to funkciu vedúceho osobného úradu v organizačnom útvere: osobný úrad KÚ ŽP v O., pričom jeho plat bol podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 20.07.2010 určený vedúcim služobného úradu KÚ ŽP (od 01.08.2010) tvorený funkčným platom podľa § 83 ods. 1 zákona o štátnej službe spolu vo výške 1 396,- €, pozostávajúcim z tarifného platu 719,50 €, zvýšenia platovej tarify 22,- €, príplatkom za riadenie 86,- €, osobným príplatkom 561,50 € a vyrovnaním 7,- €. Pred zmenou štátnozamestnaneckého pomeru, t.j. do dňa 02.11.2010 podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta žalobca bol zaradený v platovej triede 9, s najnáročnejšou činnosťou: koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení v oblasti výkonu štátnej správy v starostlivosti o životné prostredie so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja. Koordinačná a metodická činnosť v osobnom úrade pri zabezpečovaní uplatňovania právnych vzťahov štátnych zamestnancov a zamestnancov pri výkone prác vo verejnom záujme. V rámci najnáročnejšej činnosti zamestnanec vykonáva: tvorba koncepčných dokumentov, právna a normotvorná činnosť vo vymedzení na územie kraja. Zastupuje prednosť KÚ ŽP a vedúceho služobného úradu KÚ ŽP v čase jeho neprítomnosti. Metodicky usmerňuje a koordinuje predstavených v služobnom úrade pri uplatňovaní štátnozamestnaneckých vzťahov, poskytuje im odborné informácie a odporúčania. Po stránke organizačno-technickej a metodickej zodpovedá za správnosť vyhotovenia služobných hodnotení štátnych zamestnancov a splnenie povinností zamestnancov vo veciach majetkového priznania. Zodpovedá za správnosť a včasnosť spracovania miezd. Ostatné činnosti: vykonáva v osobnom úrade kontrolu zabezpečovania a plnenia úloh, ktoré služobnému úradu vyplývajú zo štátnozamestnaneckých a pracovnoprávných vzťahov. Sleduje zmeny právnych noriem a realizuje ich vo svojej práci. Od 03.11.2010 potom žalobca vykonával funkciu štátneho radcu v tom istom služobnom úrade (KÚ ŽP v O.), v tom istom odbore štátnej služby (1.01 riadenie štátnej služby), vo funkcii štátny radca, v organizačnom útvere osobný úrad. Oznámením o výške a zložení funkčného platu zo dňa 02.11.2010 určil vedúci služobného úradu s účinnosťou od 03.11.2010 žalobcovi funkčný plat spolu 748,50 €, ktorý bol tvorený platovou tarifou v platovej triede 9 v sume 719,50 €, zvýšením platovej tarify o 22,- €, vyrovnaním 7,- €. Príplatek za riadenie i osobný príplatek bol 0,- €. Podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta pre služobný úrad KÚ ŽP v Trenčíne zo dňa 02.11.2010 - funkcia štátny radca, odbor štátnej služby 1.01 riadenie štátnej služby, organizačný útvar osobný úrad KÚ ŽP v O., platová trieda 9, obsadené žalobcom predstavovala najnáročnejšia činnosť: tvorba štátnej politiky vrátane koncepčnej činnosti a tvorba koncepčných a analytických materiálov vo vecne vymedzenej oblasti pôsobnosti orgánu štátnej správy. Koncepčné a systémové činnosti v oblasti riadenia štátnej služby. V rámci najnáročnejšej činnosti zamestnanec vykonáva: koncepčná a koordinačná činnosť pri tvorbe služobných predpisov, rozhodnutí, usmernení, smerníc, metodických pokynov a podobne. Príprava substanovísk a stanovísk ku koncepčným materiálom pre MŽP SR. Ďalšie činnosti: sledovanie zmien právnych noriem a zabezpečovanie uplatnenia v praxi. Plnenie ďalších úloh na základe pokynov vedúceho osobného úradu.

4. Podľa súdu prvej inštancie žalobca v konaní neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by bol členom akejkoľvek politickej strany, resp. že by bol pre nejakú politickú stranu či hnutie činný alebo vo vzťahu k nim verejne či súkromne prejavoval svoje sympatie. Taktiež neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by malo byť preukázané jeho tvrdenie, že z funkcie vedúceho

zamestnanca bol odvolaný a osobný príplatok mu bol odňatý práve z uvedeného dôvodu príslušnosti, členstva či sympatií k politickej strane. Už len vzhľadom k uvedenému, keď žalobca ani len neosvedčil existenciu pohnútky tvrdeného diskriminačného konania zo strany žalovaného, resp. KÚ ŽP v O. mal súd za to, že žalobca si nesplnil svoju dôkaznú povinnosť a neunesol dôkazné bremeno o tom, že v jeho prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Túto skutočnosť nemožno bez ďalšieho vyvodiť ani z listiny, obsiahnutej v spise sp. zn. 26C/166/2011, a to list žalobcu JUDr. Y. G. zo dňa 24.09.2012. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že k odvolaniu žalobcu z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca došlo postupom, ktorý umožňuje zákon o štátnej službe (§ 37 ods. 4 - jednostranné odvolanie bez uvedenia dôvodu). Vzhľadom k tomu, že ide o jednostranný právny úkon zamestnávateľa, resp. služobného úradu, súhlas či nesúhlas žalobcu s ním nie je pre posúdenie jeho platnosti a zákonnosti relevantný. Žalobca následne písomne prejavil súhlas s jeho trvalým preložením na inú funkciu v tom istom služobnom úrade v tom istom odbore štátnej služby, podpísal dohodu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru - dodatok k služobnej zmluve zo dňa 02.11.2010. Oznámenia o výške a zložení funkčného platu žalobcu zo dňa 20.07.2010 a 02.11.2010 (teda pred zmenou a po zmene štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu) nie sú pritom dôkazom, že u neho došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania tým, že mu bol odňatý osobný príplatok. Podľa súdu prvej inštancie tiež to, že žalobcovi bol rozhodnutím služobného úradu, s ktorým bol žalobca riadne oboznámený, odňatý osobný príplatok v súvislosti so zmenou jeho štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 32 zákona o štátnej službe, nemôže samé o sebe byť porušením tohto zákona. Je totiž plne v kompetencii zamestnávateľa - i vo sfére štátnozamestnaneckých vzťahov - rozhodnúť o tom, či zamestnancovi prizná osobný príplatok alebo mu ho odníme. Ani priznaním osobného príplatku sa nezakladá nárok naň v tom smere, že by zamestnávateľ nemohol rozhodnúť o jeho znížení, či odňatí. Osobný príplatok je fakultatívnou zložkou funkčného platu zamestnanca a je plne závislý na vôli zamestnávateľa, pričom tento príplatok sa nestáva priznaním automaticky nárokovateľným po celú dobu trvania pracovného pomeru. Zákon o štátnej službe v § 89 ods. 2 ustanovuje len, že osobný príplatok možno zvýšiť, odňať alebo znížiť, jednak na základe úrovne kvality plnenia služobných úloh alebo pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 32, tak ako sa stalo v prejednávanom prípade. Osobný príplatok je potom v určenej výške z uvedeného dôvodu nárokovateľný len počas trvania jeho priznania v priznanej výške, nie však v prípade jeho odobratia, resp. zníženia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný, resp. KÚ ŽP v O. pre odobratie osobného príplatku nemal žiaden dôvod, súd prvej inštancie poukázal na to, že osobný príplatok mu bol odobratý v súvislosti so zmenou jeho štátnozamestnaneckého pomeru, žalobca so zmenou jeho štátnozamestnaneckého pomeru po odvolaní z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca výslovne písomne súhlasil (list zo dňa 02.11.2010), vlastnoručne podpísal súhlas s trvalým preložením i dodatok k služobnej zmluve zo dňa 02.11.2010, ktorý obsahoval práve spomínanú zmenu štátnozamestnaneckého pomeru. V deň predchádzajúci dňi účinnosti zmeny štátnozamestnaneckého pomeru (03.11.2010), t.j. dňa 02.11.2010 mu bolo predložené i oznámenie o výške a zložení funkčného platu v súvislosti so zmenou jeho štátnozamestnaneckého pomeru, v ktorom došlo k odňatiu osobného príplatku a pokiaľ s ním žalobca nesúhlasil, mohol túto zmenu štátnozamestnaneckého pomeru odmietnuť. Pokiaľ listiny podpísal len z dôvodu zachovania stavu právnej istoty, žalobca svojim podpisom na súhlase s trvalým preložením i na dodatku k služobnej zmluve jednoznačne prejavil svoju vôľu s obsahom týchto listín. Ak žalobca s trvalým preložením a s dohodou o zmene štátnozamestnaneckého pomeru formou dodatku k služobnej zmluve nesúhlasil, nemal ju podpísať a ak späťne svoj krok ľutuje, táto skutočnosť v právnej rovine nemá vplyv na platnosť dodatku k služobnej zmluve zo dňa 02.11.2010, konštatoval súd prvej inštancie. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že zo žalobcom predložených listinných dôkazov (konkrétne opis činností štátnozamestnaneckého miesta pre služobný úrad KÚ ŽP v O. zo dňa 01.12.2008 a zo dňa 08.11.2010), nevyplýva, že by pred zmenou a po zmene svojho štátnozamestnaneckého pomeru (03.11.2010) vykonával v rámci svojej funkcie pre zamestnávateľa totožné činnosti, ako to tvrdí žalobca; predmetné opisy totiž obsahujú rozdielne popisy najnáročnejších činností vykonávaných v rámci danej funkcie. Taktiež tvrdenie žalobcu, že po roku 2010 bolo u žalovaného prepustených 26 osôb, z toho 17 prívržencov strany U.-SD, v konaní nebolo preukázané žiadnymi dôkazmi, ide len o jeho subjektívny názor, pričom súd prvej inštancie podotkol, že i keby toto tvrdenie bolo pravdivé, už len z tohto samotného tvrdenia žalobcu možno vyvodiť, že postup žalovaného v rámci úpravy štátnozamestnaneckých vzťahov by nebolo možné považovať za diskriminačný, pretože by sa dotýkal ako sympatizantov jednej politickej strany, tak aj ostatných "nečlenov", resp. "nesympatizantov". Tvrdenia žalobcu ohľadne jeho diskriminácie v súvislosti s vykonávaním vnútornej kontroly prítomnosti na pracovisku dňa 01.12.2010, vyhodnotil súd prvej inštancie tak, že kontrola dochádzky zamestnancov do práce je základným právom zamestnávateľa, ktorému zodpovedá základná zákonná povinnosť štátneho zamestnanca dodržiavať určený týždenný služobný čas (§ 60 ods. 1 písm. j/ zákona o štátnej

službe), pričom v konaní nebolo zistené, že by ju vykonával len vo vzťahu k žalobcovi (v zápise zo dňa 01.12.2010 sa nachádza zistenie i ohľadne tretej osoby), že by bola motivovaná nedovoleným dôvodom podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona, resp. § 4 ods. 3 zákona o štátnej službe, resp. že by z nej zamestnávateľ vôbec voči nemu vyvodil nejaké právne následky.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť. Uviedol, čoho sa žalobou domáhal a na základe akých dôvodov. Tie špecifikoval citáciou vyjadrenia svojho právneho zástupcu zo dňa 8.10.2012 prezentovaného v konaní OS TN sp. zn. 26C/166/2011 (o určenie neplatnosti výpovede). Ďalej žalobca citoval prednes jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 15.4.2016 ako aj svoj prednes na danom pojednávaní. Zhrnul dôvody napadnutého rozhodnutia a považoval ich za nesprávne právne posúdenie veci. Namietal Záver súdu prvej inštancie, že ako žalobca nepredložil žiaden dôkaz ktorým by preukázal, že z funkcie vedúceho zamestnanca bol odvolaný a osobný príplatok mu bol odňatý práve z dôvodu príslušnosti, členstva, či sympatií k politickej strane. Existenciu takéhoto priameho dôkazu považoval žalobca za vylúčenú, keďže v súčasnej dobe, keď všetci politici verejne vyhlasujú, že Slovenská republika je právny štát, si nemôže žiadny politik a od neho závislý vedúci štátnozamestnanecký pracovník dovoliť, skončiť štátnozamestnanecký pomer a ako dôvod uviesť, že ho končí z vyššie uvedených politických dôvodov, pokiaľ sa politické zmýšľanie dotknutej osoby vzťahuje na legálne pôsobiacu politickú stranu. Žalobca mal zato, že z dôkazov ktoré predložil, ktoré obstaral súd, ako aj z vyjadrení jeho právneho zástupcu a výpovede jeho samotného a v súvislosti s úkonmi novomenovaného vedúceho W., teda pri zohľadnení jeho faktického prepúšťania a prijímania nových zamestnancov a zmien funkčných náplní a zariadení niektorých zamestnancov, vyplýva len jediný logický skutkový záver, že dôvodom odvolania žalobcu z pozície vedúceho zamestnanca a dôvodom odňatia osobného príplatku nebola jeho ne kvalifikovanosť, ne odbornosť, porušovanie pracovnej disciplíny a ani zjavne účelová reorganizácia štátnej správy, ale výlučne a jedine zámer žalovaného prepustiť ho zo zamestnania a odvolať z funkcie pre jeho politické zmýšľanie a jeho miesto obsadiť osobou z prostredia politických strán obsadzujúcich vedúcich pracovníkov žalovaného. Žalobca zotrval na tvrdení, že sa jednalo o nezákonný postup žalovaného, o zneužitie zákonného oprávnenia odvolať ho z funkcie a odňať mu osobný príplatok bez uvedenia dôvodu, čo vyplynulo z toho, že žalovaný interpretoval svoje zákonné právo príliš formalisticky a výsledkom bola zjavná nespravodlivosť. V tejto súvislosti citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo XXX/XXXX o neprípustnosti formalistického prístupu vedúceho k zjavnej nespravodlivosti. V doplnení odvolania žalobca uviedol, že v inom konaní okresného súdu bolo preukázané, že dôvody odňatia osobného príplatku boli iba zástupné a pravým dôvodom bolo niečo iné - politické, čiže neprípustné. Žalobca poukázal, že na jeho strane nebolo preukázané porušenie pracovného poriadku a porušenie povinnosti vyplývajúcej z právnych predpisov, a že do doby nástupu nového vedúceho služobného úradu bol žalobca hodnotený po všetkých stránkach výborne, nielen svojimi priamymi nadriadeným. Ďalej uviedol okolnosti vzájomnej komunikácie s novovymenovaným vedúcim osobného úradu a poukázal na to, že jeho jednaním nielen voči žalobcovi ale aj voči niektorým zamestnancom „smerákom“ bolo predovšetkým prejavom animozity pre ich politické zmýšľanie, ktorá prerástla až do ich diskriminácie vrátane žalobcu. Skutočnosť, že žalobca bol členom politickej strany U. u jeho nadriadeného vyvolávala napätejšie osobné vzťahy než vo vzťahu k iným apolitickým alebo „nesmeráckym“ zamestnancom, avšak neoprávňovala žalovaného k odňatiu osobného príplatku, ktorých má byť prostriedkom mzdovej diferenciácie závislej predovšetkým na odbornosti, znalosti, rozsahu plnených úloh, kvalite odvádzanej práce a pracovných výsledkoch. Žalobca tiež poukázal na nový popis pracovnej činnosti, ktorý sa s predchádzajúcim líšil iba v názve funkcie a zrušení zastupovania vedúceho služobného úradu. Napokon poukázal na charakter osobného príplatku ako nie nárokovej zložky platu pre, ktorú je charakteristické že bez rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní má povahu fakultatívneho plnenia, avšak po rozhodnutí o jeho priznaní je zamestnávateľ povinný túto zložku platu zamestnancom v určenej výške poskytovať.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie a opakuje svoju argumentáciu, s ktorou sa už súd prvej inštancie vysporiadal. Zdôraznil, že v konaní poprel tvrdenie žalobcu o príslušnosti ku konkrétnej politickej strane a poukázal na skutočnosť, že žalobca neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo že by bol členom akejkolvek politickej strany a teda žalobcom tvrdený diskriminačný dôvod neexistuje. Žalovaný

sa stotožnil s dôvodmi zamietnutia žaloby v plnom rozsahu a pridržoval sa svojej predchádzajúcej argumentácie.

8. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 378 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1a 2 CSP.

9. Súd prvej inštancie rozhodnutie vyčerpávajúco odôvodnil, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a obmedzuje sa preto len na konštatovanie ich správnosti. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia upriamuje pozornosť na zásadnú okolnosť sporu, na ktorú poukazuje aj žalovaný, a to preukázanie príslušnosti žalobcu k politickej strane, ktoré žalobca označil za dôvod diskriminácie. Bez preukázania tejto skutočnosti totiž nemožno prijať záver, že bola dôvodom diskriminácie žalobcu.

10. Súd prvej inštancie v tomto smere prijal záver, že žalobca v konaní neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by bol členom akejkoľvek politickej strany, resp. že by bol pre nejakú politickú stranu či hnutie činný alebo vo vzťahu k nim verejne či súkromne prejavoval svoje sympatie. Neobstojí pritom možnosť mať uvedenú skutočnosť za preukázanú z dôvodu, že ju žalovaný nerozporoval. Žalovaný totiž v konaní výslovne namietal, že uvedené nebolo zo strany žalobcu preukázané. Prítom v tomto smere nie je možné uvažovať o prenesení dôkazného bremena na žalovaného podľa § 11 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z. Podľa uvedeného ustanovenia je žalovaný povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Pokiaľ teda nebolo preukázané, že žalovaný by bol členom akejkoľvek politickej strany, resp. že by bol pre nejakú politickú stranu či hnutie činný alebo vo vzťahu k nim verejne či súkromne prejavoval svoje sympatie, nebolo možné dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania z uvedeného dôvodu došlo. Popri ostatných správne prijatých záveroch súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby bolo uvedené nepreukázanie príslušnosti žalobcu k politickej strane elementárnym dôvodom, pre ktorý nebolo možné prijať záver, že žalobca bol z dôvodu príslušnosti k politickej strane diskriminovaný.

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať dovolanie za podmienok stanovených v ust. § 419 až § 425 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.